

Arrest

nr. 62 661 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Armeense nationaliteit, dient op 16 november 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 20 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 1 oktober 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ongegrond wordt verklaard.

1.4. Op 18 november 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 56 865 van 25 februari 2011 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2010.

1.6. Naar aanleiding van het in punt 1.5. vermelde arrest, wordt op 9 maart 2011 aan verzoeker een bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten (...) geboren te Jerevan, op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25 februari 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid. 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel! gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker “*de kosten in de procedure ten laste te leggen van verwerende partij.*”

2.2. Gelet op het tijdstip van het indienen van het verzoekschrift en de op dat ogenblik geldende wetgeving kan de Raad in casu geen gerechtskosten opleggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verwerende partij niets anders vermag dan in uitvoering van artikel 75, §2, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, nu haar asiëlverzoek werd afgewezen en ze zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Volgens vaststaand

de rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 18 november 2010 de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat de verzoekende partij tegen betreffende beslissing beroep heeft ingesteld bij de Raad, die de verzoekende partij bij arrest nr. 56 865 van 25 februari 2011 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Ingevolge het uitvoerbaar worden van het arrest van de Raad werd verzoeker in toepassing van artikel 75 § 2 van het Vreemdelingenbesluit op 9 maart 2011 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

3.4. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, daar zij niet als vluchteling is erkend en zij geen subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de huidige vordering (RvS 26 mei 2005, nr. 145.080; RvS 15 juni 2005, nr. 145.960; RvS 24 oktober 2005, nr. 150.611).

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

3.5. De Raad wijst er ten overvloede op dat de bepalingen van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend in casu niet van toepassing zijn. De bestreden beslissing betreft in casu een bevel om het grondgebied te verlaten dat genomen werd naar aanleiding van het arrest van de Raad van 25 februari 2011 met nr. 56 865 waarbij de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2010 werd bevestigd.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER